

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarstva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarstva za Spodnje Štajersko“.

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 10. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastonj.

Leto XV.

V Ljubljani, mesca novembra 1912.

Štev. 11.

Čebelar v novembru.

J. Luckman.

Če ne prej, vsaj v drugi polovici mesca oktobra smo opravili zadnje delo za vzimljenje. Vsak čebelar je preskrbel svoje čebele s potrebnim živežem. Medišča smo zamašili z lesno volno, s suhim listjem, z otavo ali drugim podobnim ter smo vmes potrosili nekoliko pepela radi nadležnih mravelj. K mreži, oziroma k oknu smo potisnili slamnice. Panji stisnemo drugega k drugemu in le špranje med temi zamašimo, da mraz ne pritiska med panji, ki se medsebojno ogrevajo. Spodnjo vrsto panjev smo podložili z listjem, namešanim s pepelom ter smo nazadnje vse panji odeli. Tako smo svoje ljubljenske obvarovali mraza. Od tega trenutka nimamo pri panjih ničesar več iskati.

Čebele potrebujejo le še mir. Vsako draženje in razburjenje čebel se zgodi na rovaš živeža ali pa slabega zdravja. Če imajo mir, porabijo jako malo strdi, ker do prve zalege zaužijejo le toliko, kolikor rabijo za lastno prehrano, in to je borno malo. V takem slučaju se tudi ni bati griže.

Žrela zožimo le na visokost, da ne zlezejo miši v panj. Proti mrzlim vetrovom in vznemirjajočim solnčnim žarkom pa žrela zaslonimo z deščicami ali strešno opeko, da ima sveži zrak prost vhod.

Če smo vse to storili, lahko mirno pričakujemo ostre zime: čebelam ne more škodovati. Ta zavest naj nas tolaži, ko se poslavljamo od ljubega nam prostorčka. Trimesečna, brezposelna doba v čebelnjaku se je začela. Opravkov imamo samo še v delavnici.

Čebelarjevo leto je pri kraju, in napravili bomo svoj računski zaključek. Želim, da bi nihče ne bil prisiljen zabeležiti preobčutnega primankljaja.

Znanstveni, idealni in socialni pomen čebelarstva.

F. Gerstung .— M. Pirnat.

Čebele zanimajo znanstvenika kot celota (družina), prav tako ga zanimajo posamezni deli družine (matica, čebele, trotje). Čebela je tako zanimiva živalica, da se je naravoslovje od pradavnih časov pa do današnjega dne z njo bavilo bolj nego s katerosibodi drugo vrsto živali. Saj so vendar našteali nad 8000 posameznih spisov, ki razpravljajo izključno o čebeli ali pa govore o njej v zvezi z drugimi predmeti. Nobena druga domača žival se ne more ponašati s tako obsežno literaturo! Odkod to? Čebela nudi za vsako posamezno stroko naravoslovja prezanimiva vprašanja, tako da v enaki meri obrača nase pozornost fizika kakor kemika, fiziologa kakor psihologa, biologa kakor anatomu. Razentega je čebela predmet, ki vodi s svojo naravno sestavo (s svojim državi podobnim življenjem) k naravno-filozofskim, k socialnim, da celo k nраво-verskim razmišljanjem. — Čebelarstvo ima svojo posebno zgodovino, katera sega nazaj do hieroglifov v egiptovskih piramidah.

Jako važno vlogo igra čebela v šegah in običajih narodov vseh dežela v pravljicah in pripovedkah jo povsod srečavamo, in pesniki vseh časov so njej na čast zložili navdušene slavospeve.

V novejšem času je postala čebela, kakor tako mnogo drugih naravnih predmetov, posebno priljubljena; pač malokateri naravni objekt je bolj pripraven za to, kakor čebela. Gotovo stoji danes brez prerekanja čebelarstvo na najodličnejšem mestu med vsemi naravnimi strokami, katere goje s posebno ljubeznijo, in katerih strok je sedaj brez števila. Nastalo je gibanje, katero je v zadnjem stoletju tem strokam pripomoglo do nenavadnega razvoja; to gibanje je posebno pospeševalo čebelarstvo in mu pridobilo nešteto prijateljev in pristašev. Mnogo jih ima in goji čebele skoro brez ozira na denarni dobiček, katerega bi lahko pričakovali, da, gojili bi svoje ljubljenske, ako bi ta zabava zahtevala od njih tudi žrtev. Veseli in zadovoljni opazujejo skrivnostno in čudovito uredbo in zakone v življenju čebel, čebela jih vodi do globokejšega umevanja čudežev v velikem božjem stvarstvu; z resnično ljubeznijo in vdanostjo preiskujejo življenje čebel, da bi spoznali, kaj jih v notranjem družji; s požrtvovalno ljubeznijo strežejo svojim ljubljenkam in skrbe zanje, kakor za svoje ljube otroke. Smatrajo in goje čebelarstvo prav kot vir odpočitka, nedolžnega veselja v občevanju (v zvezi) z naravo, kot zabavo, pri kateri pridejo enakomerno v poštev vse duševne zmožnosti in spretnosti, kot dobrodošlo priliko, da porabijo moči in sile svojega srca, razuma in volje v ta namen, da svoje ljubljenske oplemenitijo in izpopolnijo in jim preskrbe najboljše pogoje življenja. Četudi nimamo od čebelarstva, ako ga smatramo za plemenito zabavo, nobenega gospodarskega dobička, moramo pa tem više ceniti notranji dobiček, ki ga daje čebelarstvo človeški duši, katera je v sedanjem prenatrpanem času tako pogosto utrujena in izmučena. Marsikdo, ki goji čebelarstvo za zabavo, prizna torej hvaležno, da je preživel najljubše in najmirnejše ure svojega življenja v tihem, ljubem kotičku pri svojem uljnaku daleč proč od divjanja svetovnega trušča, in da je ondi zopet našel to, kar so viharji

življenja tako pogosto pretili porušiti: vero na dobrotno, vsemogočno, iz modrosti in ljubezni porojeno previdnost nebeškega očeta in s tem mir in pokoj za dušo.

Nekaj tega idealnega pojmovanja v čebelarstvu bi moral v sebi nositi tudi vsak praktični čebelar, ki išče posvetnega dobička, kajti šele tako postane čebelarstvo vir pravega veselja, v katerem se tesno združi lepo in dobro, koristno in prijetno, pozemeljsko in duševno, kakor bi to vedno moralo biti.

Na tem mestu moramo omeniti tudi socialni pomen čebelarstva. Le oglejmo si enkrat razne poklice članov tega ali onega čebelarskega društva, pa spoznamo, da čebelarstvo tesno spaja vse sloje našega naroda. Tu sedi učenjak poleg delavca, meščan poleg vaščana, bogataš poleg reveža, kakor da bi bile izginile socialne razlike. Marsikateri prepad se zadela in marsikatero nasprotje se ugлади. Posebno pomenljivo je, da se vkljub vsem razlikam, ki jih prinašajo sabo razna verstva, zastopniki vseh konfesij čutijo združene po skupni ljubezni do čebele. Čebelarstvo so neutralna, skupna tla, na katerih se najdejo mnogi, ki so sicer ločeni v življenju vsled gospodarskih in drugih hudih nasprotstev.

Vedno bolj hvaležno tudi priznavajo, kako blagodejno vpliva čebelarstvo na domovinsko ljubezen našega naroda. Pogosto olepša čebelarstvo življenje železniškemu čuvaju, ki prebiva ob oddaljeni progi v samotni čuvajski hišici, veselje do čebelarstva ga oškoduje za marsikaj, kar mora tu v samoti pogrešati. Vrtec s čebelnjakom je že marsikakega delavca pripravil do tega, da se je stalno naselil; sicer pa bi bil pomnožil silno četo potujočega ljudstva, ki ne pozna več nobene domovine. In kako mnogega mladega moža je že čebelarstvo odvrnilo, da ni zapravljal svojega časa v gostilni s pijačo in kvartanjem, ter ga pridobilo za plemenitejšo zabavo v občevanju s čebelami. Naša oblastva in naši delodajalci bi morali baš ta blagodejni socialni pomen čebelarstva vedno bolj upoštevati in ga izkoristiti za svoje delavce in uradnike.

čebelne bolezni — gnilobe, katera bolezen in nje neopravičena razupitost zamore zlasti našo trgovino z živimi čebelami silno oškodovati. Tu se moramo spominjati, da je nekdanja cvetoča inozemska trgovina z medom popolnoma ponehala, odkar je Nemčija, glavni odjemalec, naložila visoko carino 40 M za 100 kg medu, da je s tem podprla domače čebelarstvo. Enaka usoda preti sedaj trgovini z živimi čebelami, in le če v pravem času ukrenemo vse, da ne bode tožba o eksportu gnilobnih panjev, se moremo obvarovati pred to nevarnostjo. V dosego tega namena je predvsem potrebno, da se ustvarijo zakonita določila, in da se čebelarji podučé.

Za povzdigo našega čebelarstva pridobili bi si pa javni činitelji nevenljivih zaslug, če bi ta naš naravni zaklad, ki je sedaj premalo izkoriščen, dvignili s tem, da bi za vse slovenske pokrajine ustanovili čebelarsko šolo. Iz nje bi se širila čebelarska veda med naše čebelarje-začetnike, in premnogi, ki se sedaj leta in leta trudijo, da bi iz te stroke dobivali kake dohodke in jo po tolikem času užaljeni opustijo, dobili v njej znanja, potrebnega za uspeh. Pomisliti moramo, da imamo na Slovenskem že sedaj več tisoč čebelarjev-začetnikov, ki imajo le bolj stroške in delo, ne pa uspehov,

ki so v tej stroki pasivni; nadalje imamo večino čebelarjev, ki čebelarijo še po starem, imamo na tisoče malih posestnikov, rokodelcev in telesno pohabljenih ljudi, ki bi se radi ukvarjali s to kmetijsko panogo. Nadalje moramo upoštevati nekoliko korist uživanja medu kot ljudsko živilo in zdravilo, korist oprasha hulturnih rastlin po čebelah, zlasti za povzdigo sadjarstva, in slednjič, kako velik pomen bi imela čebeloreja za obdržanje mladih ljudi na domači grudi, ker se sedaj zbog pičlega zaslužka izseljujejo v mesta, rudokope ali pa v inozemstvo.

Sorazmerno z mogočimi uspehi, potrebami in krajevnimi razmerami naj se podpirajo kmetijske stroke, ki jih goji kmetijski stan. In ker smo prepričani, da se želi našem narodu le najboljše, in da se po tehtnih razlogih in z najboljšo voljo podpirajo vse kmetijske stroke, zato v tem pričanju opozarjamo na to, da se ne spregleda čebelarstva. Pri nas na Slovenskem imamo glede čebelarstva dane vse ugodnosti v najvišji meri od narave.

Čebelarska šola mora prioriti naši čebeloreji izgubljeni promet z medom, mora ohraniti trgovino z živimi čebelami, mora povzdigniti naše čebelarstvo, da se izključno poprime dela s premakljivimi satniki, mora ohraniti in povečati slavo naši čebelni pasmi in mora to našo naravno dedščino neprikrajšano ohraniti našim potomcem.

Ob sklepu še omenjam, da moramo dandanes namesto mnogih hišnih industrij, ki so bile popred razširjene v naši slovenski domovini, a izginjajo vsled tvorniških izdelkov, ki so boljši in ceneji, n. pr. platnarstvo, usnarstvo, kovaška obrt i. t. d., izkušati odpirati nove vire dohodkov našemu slovenskemu narodu. Tu se izkuša posebno povzdigniti razne kmetijske panoge. Med one panoge, ki imajo najlepšo bodočnost je šteti sadjarstvo. To je tako velikega narodno-gospodarskega pomena, da se žal, tega ne zavedamo. Tesno s to panogo je pa zvezano čebelarstvo.

Kakor pa so se dosedaj dvignile vse gospodarske naprave in kmetijske panoge najbolj s pomočjo naraščaja in pouka v strokovnih šolah, tako je mogoče to doseči tudi pri čebelarstvu. Vsaka druga pot je daljša in privede do manjših uspehov.

K povzdigi našega čebelarstva.

A. Lapajne.

Težnja vseh kmetijskih panog gre za tem, da napredujejo in se vedno izpopolnujejo. S tem stremljenjem koristijo neposredno kmetijskemu stanu in pripomorejo k povzdigi narodno-gospodarskega blagostanja. V naših slovenskih deželah ima to delovanje za ohranitev življenskega obstoja na deželi še posebni pomen, da preprečuje izseljevanje, ker se naša kmetijska mladina v tako zelo veliki množini odteguje svojemu pravemu namenu, in se tok čim dalje bolje širi, ki jo vabi v mesta, v rudokope in v inozemstvo. Glavni vzrok tej žalostni prikazni je iskati v tem, da naša mladina pridobi premalo znanja v svoji stroki, ki bi jej dala pogum, da bi si s tem upala izvesti svoj

življenski obstanek, in v tem položaju se zanaša bolj na svojo telesno moč in na prirojeno inteligentnost. Izkušnja in opazovanja jo uče, da si zamore v boju za obstanek bolje pomagati na ta način, da izrablja ti dvoje lastnosti in se proda v moderno sužnost.

Stremljenje poklicanih činiteljev sledi dandanes po tem, da si tudi kmetijski naraščaj pridobi toliko znanja v kmetijski stroki, da zamore z enakim uspehom vstrajati pri svojem naravnem poklicu, kakor če se poda v tuj svet. Naloga vsega izobraženega sveta bodi, podpirati to delovanje.

Edino iz tega razloga opozarjamo merodajne kroge na to, da se začne pri nas na Slovenskem intenzivneje podpirati tista mala kmetijska vejica, ki zavzema v drugih kronovinah jako majhno narodno-gospodarsko vlogo, ki pa je pri nas večjega in obsežnejega pomena.

Čebelarstvo je pri nas na Slovenskem tako ukorenjeno, da je treba le majhne podpore in spodbuje od strani poklicanih činiteljev, da se zdrami iz svoje priprostosti in se krepko prospé. Zato je škoda, da je ono dandanes še vedno na tem stališču, da se mora avtodidaktično vzgajati, ako noče propadati. Praktičnega pouka in zgledov dobé naši čebelarji — ki jih je nad 4000 samo na Kranjskem — tako malo, da so navezani v največji meri na samouk. Kakšna škoda in cepljenje moči in časa pomeni to, zamore povedati vsak čebelar, ki se je sam na ta način izšolal in postal več tej kmetijski panogi!

Pri nas na Slovenskem zavzema čebelarstvo zavoljo najbolje čebelne pasme, ugodnega podnebja in rastlinstva ter inteligentnosti našega naroda tako važno postojanko, da zasluži, da se ga najbolj mogoče neguje.

Kdor med narodom živi in ima stik s čebelarji, kdor opazuje sedanje uspehe, lahko preračuni, koliko več bi se dalo doseči; temu je premajho negovanje, oziroma, gmotna podpora, ki jo dobiva čebelarstvo iz javnih sredstev, skoro neumljiva. Pri podpiranju drugih gospodarskih panog se opaža, da se deluje z zgledom, poukom in gmotnimi sredstvi, n. pr. oskrbovanje kmetijskih posestev, ustanavljanje drevesnic, trtnic, reja živine, nastavljanje strokovnih moči, premovanja, denarne podpore itd. — vse to dviguje kmetijstvo.

Enakega pospeševanja pogrešamo pri podpiranju čebelarstva.

Želeti je, da bi se tako teoretični kakor praktični pouk v čebelarstvu bolj razširjal med šolsko mladino. V ta namen naj bi se tudi v zimskem času prirejala predavanja o tej panogi. K tem predavanjem naj bi se povabili ne le čebelarji in prijatelji čebelarstva, ampak tudi šolska mladina iz ponavljalne šole in začetniki v čebelarstvu. Pomen takih predavanj bi bil še večji kakor v poletnem času, ko imajo naši gospodarji z drugimi posli toliko opraviti, da ne morejo vse skrbi obračati na čebelarstvo. Poleg tega je skrajni čas, da vcepimo čebelarskemu naraščaju toliko strokovne teorije, da zamore glavne čebelarske nauke prav razumeti, in da se preneha v jeseni z žveplanjem čebel.

V zvezi s takim poukom bi bila nadaljna skrb poklicanih činiteljev, da bi po naši slovenski domovini s premijami podpirali tiste čebelarje, ki z vzornim čebelarjenjem vzgojevalno in spodbudno vplivajo na svoj okoliš.

Matica je odšla s svojim spremstvom, in veselilo jo je, da je ostalo ljudstvo doma. Trotje so najprvo predlagali, da bi si družba malo odpočila na zelenem vejevju košate lipe.

„Ne“, pravi matica (kajti čebele imajo prav tako svojo govorico, kakor ljudje), „ne“, deje, „tu so muhe in čmrlji, in hrošči in mravlje lezejo po deblu gori — mi hočemo višje leteti.“

In ko je družba priplesala do vrhov in kron dreves v gozdu, so se hoteli trotje tam usesti. „Ne“, je rekla matica, „tu letajo še metulji in šoje in šinice in druge ptice. Mi se hočemo višje dvigniti.“

In ko so dospeli visoko v zračne višave, da je bila družbica videti od spodaj kot neznamen oblaček dima, in ko so se prepričali, da ni nobenega skopca in nobenega skrjančka in sploh nobenega drugega bitja v bližini — in ko so trotje zopet povprašali — je matica tiho molčala. — V tem svatovskem prostoru, gori na visokem modrem nebu ni moglo nobeno nepoklicano oko več žaliti njenega nežnega ženskega čuta. — Mirno plove gručica na eni točki, in mladeniči se klanjajo in laskajo nevesti.

Šele ko mineta dve uri, mislijo zopet na povratek — a kdo ve sedaj pot? Tu spodaj prostrani temni gozd s svojimi tisočeriimi vrhovi dreves, tam travniki, tam zopet gozd — kje je njihov dom? Izza gorá se dvigajo oblaki, skozi zrak zopet in zopet zaveje veter in požene naprej naše plesoče svate. Brez sveta in pomoči so. Ali naj se spuste na tujo pokrajino? Kako se bodo preživili? Delati se niso učili, navajeni so na uživanje in na udobnost, in sedaj se obeta še mlad zarod. Ali naj si osvoje tujo naselbino — kraljestvo čmrljev in os in naj oropajo tam zalogo medu?

Matica vpraša, kaj je storiti; trotje trepetajo. „Strahopetneži!“ jim zakliče; „močni ste le v uživanju in v ljubosumnosti, v draženju in opravljanju in, če bi mogli, bi se sami poklali v krvavem dvoboju, kakor se koljejo zaljubljeni moški človeškega rodu; kjer pa je treba kaj poštenega napraviti, tu ste mevže. Oj, zakaj nisem ostala doma pri svojem ljudstvu!“

Med tem opazi matica, da se bliža čebelica, ki je doma iz njenega kraljestva. Hiti odposlanki nasproti, ki jo hoče vzeti na svoj hrbet in jo nesti domov; dobro si je zapomnila pot, po kateri je priletela, in brez truda jo najde nazaj.

Doma jo svečano sprejmo. Majhen del trotov je prišel z njo, a nihče se ne zmeni več zanje. Matici pa izkazujejo vso pozornost, nekatere čebelice stopijo pred njo, globoko se ji priklonijo in govore o visoki časti, ki jih je doletela s tem, ker so izbrane, da prepričajo zvesto ljudstvo, v koliko splošno korist, da je bilo njeno svatovsko potovanje.

Bodočnost je zagotovljena, veselje je neizmerno. Čebelice raztegnejo zadnje nožice in pahljajo s krilci in vriskajo in pojo, gneto se okrog matice in jo poljublajo in se ji dobrikajo. Določijo ji takoj dvorno spremstvo deset ali tudi dvajset čebel, ki jo imajo povsod spremljati in skrbeti za vse potrebščine.

Črez nekaj dni je že treba zibelke. Matica leže jajčeca, vsako v posebno celico, vsak dan sto do tisoč — tekom poletja more torej izleči svojih 30—40.000 jajčec. K sreči ji ni treba sami skrbeti za družino, to opravi ljudstvo.

Pa le prekmalu se pojavi mlada matica, ali pa se jih pojavi še več, in stara matica se mora umakniti, ako neče, da bi jo prebodli podložniki.

Čebele so pač svoje vrste živali, ne poznajo nobenega usmiljenja, nobene hvaležnosti, nobene pokojnine; vsakega obdrže le toliko časa, dokler je potreben splošnemu blagru — potem ga pa naglo odstranijo.

Nadaljno življenje trotov, ki so se vrnili, je odslej le bedno umiranje; pravkar so bili pijani veselja, jutri morda pa jih čaka že smrt; ne preostaja jim drugega, kakor da se pripravljajo na zadnjo uro in da razmišljajo v resnici pregovora: „Minljivo življenje hitreje poteka kot kolesa pri vozu; kdo ve, če bom jutri še živ.“

Naše opazovalnice.

Poročevalec Jos. Verbič.

Mesečni pregled za oktober 1912.

Kraj	Učinek tehtanega panjů										Temperatura			Dni						
	Donos			Upad			Čist(a)		Najvišji donos	Dne	najvišja	najnižja	srednja mesečna	Izletnih dni	z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom
	Mesečna tretjina			pre-bitek	po-raba	Dne	najvišji donos	najvišja									najnižja	srednja mesečna	Izletnih dni	
	1	2	3						1	2	3	0	1/2	celi						
Ljubljana	—	—	—	40	60	50	—	150	—	—	23	-1	12	18	10	—	16	5	10	9
Ilirska Bistrica	—	—	—	40	20	30	—	90	—	—	16	0	9.4	20	9	—	7	10	14	25
Kranj	—	—	—	19	18	26	—	63	—	—	20	-3	7	15	11	—	13	8	10	11
Podgorje pri Kamniku	—	—	—	25	65	25	—	115	—	—	20	-1	8.8	18	11	—	12	9	10	16
Struge pri Dobropoljah	—	—	—	30	20	50	—	100	—	—	20	-5	6.2	15	6	1	16	3	11	19
Metlika	—	—	—	40	50	60	—	150	—	—	24	1	10	20	10	—	9	16	6	24
Strlac pri Šmarjeti (Dol.)	—	—	—	10	10	50	—	70	—	—	24	1	10.6	18	11	—	12	8	11	15
Brojnica pri Nabrežini	—	—	—	100	70	50	—	220	—	—	26	7	15.1	28	8	—	9	2	20	19
Sv. Duh na Ostrem vrhu	—	—	—	38	32	25	—	95	—	—	21	2	8.5	22	7	1	11	10	10	4

„Učinek tehtanega panjů“ je naveden v *dkg*.

Hladni dnevi mesca oktobra so držali čebele večinoma v njihovih zavetiščih. Zdržema ugodno vreme je bilo le v drugi tretjini mesca. Ponoči je sicer večkrat padla slana, podnevi pa se je živo srebro v senci vedno dvignilo

do 13° C ali še čez. Čebele so živahno letele in se prašile; posebno razpoložene so bile one, ki so pri tej prav zadnji priliki dobile svojo zimsko hrano. — Letos jih mnogo prezimuje na sladkorju; zato upamo, da bodo dobro prebile najmrzlejši letni čas. Poraba zaloge je bila v preteklem mesecu normalna in je znašala okroglo 1 kg pri panjovih velike mere. Znatno večjo uporabo so izkazale Ljubljana, Metlika in Brojnica pri Nabrežini.

Ilirska Bistrica. Ljudstva smo nakrmili šele v drugi tretjini mesca. Vreme tedaj ni bilo ugodno, ker je temperatura padla pod ničlo in povzročila slano. V tretji tretjini je zopet postalo gorko in ljudstva so uredila svoj zimski sedež. Z zaleganjem so sicer že prenehala začetkom mesca, ko smo jih pa začeli krmiti, je matica zopet nekoliko začela nastavljanje zalego. — Pitali smo s sladkorjem, ki smo mu primešali medu, ki smo ga izlužili iz stlačenega satovja. Primešanje medu je povzročilo nastavljanje zalege in, da so začele čebele stiskati po tujih panjih, vsled česar jih je obležalo mnogo mrtvih pred čebelnjakom. Obnožine so ta mesec prinesle malo. Žnideršič.

Kranj. Tudi ta mesec je bilo, kakor vse leto, zelo mokro. Drugače je bilo vse tako, kakor prejšnja leta o tem času. Konjedic.

Podgorje pri Kamniku. Akoravno je bil ta mesec zelo deževen, vendar je privolil čebelam mnogo izletov. Lahko jih je še napital, kdor je prej zamudil. Čebele imamo vzimljene skoraj na samem sladkorju. Razredčili smo ga v razmerju 2:1. Sallath.

Strlac pri Šmarjeti. (Dol). Oktobra je bilo vedno bolj mrzlo. Imeli smo hude slane. Izletnih dni je bilo vendar nad polovico. Zanimiva je bila poraba medu; v prvi in drugi tretjini je znašala po 10 dkg, v zadnji pa 50 dkg. Povzročilo jo je deloma v prvem slučaju vlažno, v drugem pa suho in vetrovno vreme. Gregorčič.

Iz Poljanske doline. Letošnja slaba čebelarstva letina tudi naši dolini ni prizanesla. Po skrajno slabih lanskih letini, smo se tolažili in upali boljših časov, a letos nam tudi ne preostaja ničesar drugega, nego globoko seči v svoj žep in zopet čakati boljših dni. Kakor povsod, tako smo tudi pri nas že spomladi občutili zle nasledke lanske slabe letine. Čebele so sicer še dokaj dobro prezimile, a vsled deževnega, mrzlega in vetrovnega vremena v mesecu aprilu in maju niso mogle čebele izkoristiti spomladanske paše, ki po naših krajih ni ravno slaba. Jagoda in črešnja sta pozebli, in ko je cvetelo sadno drevje, je bilo skrajno neugodno vreme. Ni torej čuda, da so ljudstva zaostala vedno bolj, in prve letošnje roje smo dobili šele začetkom mesca junija. Dosti pa je ostalo plemenjakov, ki niso niti rojili; močnejšim smo odvzeli prve, slabotnejše pa pustili in ne s slabim uspehom. Pokazalo se je, da so bili oni jeseni najboljši, ker vsled obilega ljudstva najbolje izkoristili pašo v onih dobrih dneh, ko so nam prizanesli deževje in hladni severni vetrovi. In ta neprostovoljna izkušnja nam je kar najlepše pokazala, da bomo le tedaj zamogli v naših krajih z uspehom čebelariti, ako se bomo oprijeli novega ameriškega in Žnideršičevega panju. Ker se v teh panjovih lahko zabrani vsako rojenje, ostanejo ljudstva skozi vse leto na višku svoje moči ter lahko vsaj pašo v tistih dobrih dneh, katerih je več ali manj tudi še v tako slabih letinah, kar najbolje izkoristijo.

Uničeni bi bili, da se nas po letošnji spomladanski katastrofi ne bi nekoliko usmili poletje. Kostonjevo pašo so naše čebele letos dobro izkoristile; skoro 14 dni so prinašale težko obložene cvetni prah in nektar. Roje je bilo treba do tedaj pitati, ker sicer bi poginili gladi; ob kostonju pa so se dokaj opomogli. Ljudstva so se hitro množila in zopet se je čebelarju nekoliko razjasnilo čelo, zakaj upal je, da še ni vse izgubljeno, kar se je zamudilo spomladi. Po pretrgani paši smo špekulativno pitali in tako vzdržali čebele pri moči. Na jesenskem vresju so imele še dosti dobro pašo, začele so nositi.

V začetku septembra je začela cvesti ajda, in čebelarji smo si bili skoro v svesti, da bodo naši dobro obljudeni panjovi zamogli dobiti na ajdi toliko, da ne bo treba za ozimljenje kupovati sladkorja. A žalibog, niso se uresničile naše želje. Le en dan so brale čebele na ajdi; nastopili so zopet mrzli vetrovi in nastalo je deževje; ajdove paše je bilo konec. Takoj drugi dan pa se je začelo hudo ropanje in čebelarji so imeli dosti opravka, da so zabranili vsiljivim tujkam vhod v svoje panjove. Tudi močni panji so tiste dni izgubili mnogo ljudstva.

K sreči smo dobili nekaj neobdačenega sladkorja in tako z nekoliko manjšimi stroški nakrmili čebele ter jih vzimili.

Tako smo zopet končali čebelarstvo leto in z novimi upi zremo v bodočnost, nadejajoč se boljšega čebelarskega leta. Ali se pa bodo uresničile naše srčne želje?

Flor. Gostič.

Kanaren pri Rudi. Kakor berem, vsi se pritožujete letos, da čebele niso ničesar nabrale; jaz pa morem reči, da sem imel prav dobro letino. Spomladansko in jesensko resje in ajda, tu v veliki množini sejana, vse to je pripomoglo, da so bile tod čebele prav bogate.

S čebelarskim pozdravom:

Alojzij Melišnik.

Marljive čebele. Zares se mora človek učiti pridnosti od čebelice. Mala čebelica mora neumorno delati, da znese skupaj en kilogram medu. Pri vsakem izletu nabere samo 5 desetink grama te slaščice. Za sto gramov potrebuje torej dvatisoč izletov. Šestdeset odstotkov tega medu pa je voda, ki v sadovih izhlapi. Torej mora čebela nič manj nego petindvajsettisočkrat izleteti, da nabere en kilogram čistega medu. Za sto kilogramov je treba dva milijona in pol izletov. Res velikansko delo za tako stvarico kot je čebela.

Drage čebele. Leta 1959. je pripeljal M. Harbison z velikimi težavami prve čebele v mesto San Francisco ter prodajal potem čebelna ljudstva po 100 dolarjev, torej skoraj po 500 K našega denarja.

Amerikanske čebele je dobil neki čebelar tam pod Šmarno goro, sedem jih je bilo. Pravili so, da so golobje velikosti. Ko je ajda cvetela, so jo obletavale in vso polomile. Sedaj pa baje tožijo kmetje dotičnega čebelarja na povrnitev škode. — S to bajko je prišel neki kmetič v Ljubljano in poizvedoval koliko resnice je na tem. Ubogi čebelarji, če bi bilo to resnica!

Vseslovanski čebelarški kongres v Moskvi. Slovanski čebelarji so imeli v dneh 7., 8. in 9. avgusta t. l. v Moskvi shod, ki ni zaostajal za najbolj uspelimi potovalnimi čebelarškimi shodi avstrijskih, ogrskih in nemških čebelarjev, kakršni se vršé, kakor znano, že čez 60 let menjaje v Avstriji, Ogrski in Nemčiji. Za ta kongres vseslovanskih čebelarjev je prispevala ruska vlada 27.000 K. Sedemindvajset tisoč kron! Kakšen nemški „kulturonošec“ tega niti pojmiti ne more. Kdaj je bilo kaj takega brati sploh o kaki drugi državi? Tudi carsko glavno mesto Moskva je nudilo udeležencem razne ugodnosti; vsa prenočišča brezplačna itd. Sam ruski car je s posebno prisrčno brzozavko pozdravil veliki kongres. — Tako v prezirani Rusiji!

Na kongres je dospelo okroglo 600 slovanskih čebelarjev iz raznih krajev ter so bili v Moskvi prisrčno sprejeti. Čebelarji so bili en dan gostje kneza Jusupova, večkrat pa pogoščeni tudi od mesta Kijeva. Od raznih slovanskih čebelarjev je bilo preko 200 Rusov, 320 Bulgarov (!), 32 Čehov, 34 Srbov, 3 Hrvatje, Slovenca — nobenega! Značilno!

Poučna predavanja so bila izbrana. Posebno zaslugo, da je kongres tako sijajno uspel, ima sedanji predsednik kongresa, moskovski vseučiliščni profesor Nikolaj Mihajlo Kulagin, sloveč ruski čebelar.

Sklenilo se je tudi nekaj povsem novega. Razpisujejo se namreč posebne nagrade za važne izume na čebelarškem polju v teku enega leta po kongresu, in sicer:

1. Za najglagljí način spoznanja ponarejenega čebelnega voska — nagrada 1000 frankov.
2. Za najglagljí način spoznanja ponarejenega čebelnega medu — nagrada 500 frankov.
3. Za najboljo posodo za razpošiljanje medu — nagrada 200 frankov.
4. Za najuspešnejí način zdravljenja usmrajenih čebel — nagr. 1000 frankov.
5. Za najbolje točilo za med — nagrada 100 frankov.

Čebelarški kongres bo izdal tudi poseben zakon za varstvo čebelarstva v Rusiji. Nadalje se pooblašča predsednik deželnega čebelarškega društva za Bolgarsko, da nabavi kolikor mogoče velike množine medu in voska za Rusijo, ker potrebuje ta največ čebelarških pridelkov.

Bodoči vseslovanski čebelarški kongres se bo vršil prihodnje leto v Pragi, leta 1914. pa v Zagrebu.

Urednik.

Iz spodnještajerskega čebelarskega društva.

Naznanilo. Vsi tisti, ki želé imeti slike od razstavne dvorane, skupin in razstavnega prostora živih čebel, naj se oglasijo pismeno pri fotografu Viljemu Picku v Celju. Slike so velike, lepe in bodo gotovo vsakemu krasen spomin. Stale bodo vsaka 3—4 K.

Odbor.

Odborova seja

dne 14. novembra 1912.

1. Tajnik prečita došle dopise in poročila o denarnem stanju.

2. Glede »mlekarske zveze« sklene odbor soglasno: »Slov. čeb. društvo« je vzelo z začudenjem na znanje, da mlekarska zveza ni nabavila v smislu dogovora čebelarskih potrebščin, da ni v smislu dogovora izvrševala nakup medu, in zakaj ni preklicala inserata v »Slovenskem Čebelarju«. Dalje se dovoljuje Čebelar »Slov. čeb. društvo« vljudno vprašati, če se »mlekarska

zveza« namerava držati dogovora glede nabave čebelarskega orodja in nakupa medu. V slučaju, da bi »mlekarska zveza« tekom 30 dni ne odgovorila na stavljeno vprašanje be čeb. društvo smatralo sklenjene dogovore za neobvezne.

3. Odbor sklene soglasno, da brzojavno častitati svojemu častnemu članu g. komercialnemu svetniku Franc Povšetu povodom zaslužnemu odlikovanju s komturnim križem Fran Jožefovega reda.

4. Nabavo klišejev za »Slovenski Čebelar« sklepa le odbor.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

Slikam končnice za panji, kranjiče po 20 v., 40 v. in 60 v., Gerstungove pa po 80 v. in 1 K. Frančišek Zobavnik, Šmarca 57, Kamnik, Kranjsko. 2—1

Na prodaj je **200 kg garantiranega ajdovega medu** po K 1.50 kilogram. Janez Kovačič, čebelar na Vrhu, p. Št. Jernej, Dolenjsko. 2—1

Med, ajdov, trčan, garantiran pitanec, 6 kg K 8.40, poletni 6 kg K 12.— s posodo vred. Med je bil na celjski razstavi odlikovan. 2—1

20 panjev zdravih čebel proda Jakob Mavrar, Obloke 14, p. Hudajužna, Primorsko. 2—2

100 kg čistega medu, ajdov in rožni skupaj proda po 2 K kg Jakob Ferenc v Turjancih, pašta Radenci, Štajersko. 2—1

20 panjev zdravih čebel proda Janez Drole, Obloke 7, p. Hudajužna, Primorsko. 2—2

Pritlikavo drevje finega namiznega sadja, enoletno do petletno proda po 60 h — K 1.20. I. Lukman, Šoštanj. 2—2

Na prodaj je **par centov garantiranega ajdovega medu** po 1 K 50 h 1 kg, firma Alojzij Bratina, čebelar v Križevcih pri Ljutomeru na Štajerskem. Ako se vzame v večji množini, se dobi ceneje. 2—2

Proda se **par sto kg jamčeno pristnega točenega čebelnega medu** 1 kg po K 1.50. Raspošilja se po povzetju nad 5 kg. Posoda se zaračuni po lastni ceni. Josip Novak, čebelar v Notranjih Goricah pošta pri Ljubljani. 2—1

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu »Slovenskega Čebelarja« v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku »Slovenskega Čebelarja« Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.